

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL

E - ISSN: 3139 -1893

An international open access, peer- reviewed, refereed journal

இலக்கியங்களில் கைம்பெண்கள்

ஆ.முத்தீஸ்வரி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, கே.ஆர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கோவில்பட்டி, தமிழ்நாடு
கைப்பேசி: 8778326283, மின்னஞ்சல்: mutheeswaria2020@gmail.com

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கியங்கள் காலந்தோறும் சமூக வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பாக விளங்குகின்றன. பெண்களின் வாழ்க்கை, அவர்களின் சமூக நிலை, குடும்பப் பங்கு மற்றும் உரிமைகள் போன்றவை இலக்கியங்களில் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளன. குறிப்பாகக் கணவனை இழந்த பெண்ணான கைம்பெண்ணின் நிலை பல்வேறு இலக்கியங்களில் பல கோணங்களில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த வகையில் கைம்பெண்கள் சமூகத்தில் சந்திக்கும் அவலநிலை பற்றி பேசப்பட்டுள்ளது. கைம்மை நோன்பு இருக்கும் பெண்களின் வாழ்வியல் பற்றி பல இலக்கியங்களில் பேசப்பட்டுள்ளது. அதிலும் கைமதை நோன்பு இருப்பதைவிட உடன்கட்டை ஏறுவதே மேல் என்று உடன்கட்டை ஏறியபெண்கள் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது.

திறவுச்சொற்கள்

கைம்பெண், சமூகநிலை, மறுமணம், பெண்ணியம், அவலநிலை, வாழ்வியல், மனஉணர்வு, சகுனம், தனிமைத்துயர்

முன்னுரை

மனித சமுதாயத்தின் அடிப்படை அலகாகக் குடும்பம் கருதப்படுகிறது. குடும்பத்தில் பெண் முக்கியப்பங்கு வகிக்கின்றாள். கணவன் மனைவி உறவு குடும்பத்தின் மையமாக விளங்குகிறது. இந்நிலையில் கணவனை இழக்கும் பெண்ணின் வாழ்க்கை சமூக பொருளாதார, உளவியல் ரீதியாகப் பெரும் மாற்றங்களை எதிர்கொள்கின்றது. தமிழ்ச் சமூகத்தின் பல்வேறு காலகட்டங்களில் கைம்பெண்களின் நிலை மாறுபட்டிருந்தாலும், அவர்கள் எதிர்கொண்ட சவால்கள் இலக்கியங்களில் ஆழமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

கைம்பெண்கள்-சொற்பொருள் விளக்கம்

தமிழ் அகராதிகள் கைம்பெண்ணைக் 'கணவனை இழந்த பெண்', 'விதவை' என விளக்குகின்றன. 'கை' என்பது இழப்பு, குறைவு, தனிமை ஆகிய பொருள்களைக் குறிக்கிறது. எனவே, கணவனை இழந்து தனித்து வாழும் பெண்ணைக் கைம்பெண் என்று அழைக்கின்றனர். சங்க இலக்கியங்களில் கைம்பெண் என்ற சொல்

நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் இடம்பெறுகிறது. கணவனை இழந்த பெண்ணின் துயம், அவளது சமூக நிலை, வாழ்க்கை முறை, மனவேதனை ஆகியவை பல இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

கைம்பெண் என்ற சொல்லானது வெறுமனே கணவனை இழந்த பெண்ணைக் குறிப்பதல்ல; அவளது மனஉணர்வு, சமூகச்சூழல், பொருளாதார நிலை மற்றும் பண்பாட்டு அடையாளத்தையும் உள்ளடக்கியதாக அமைகிறது. தமிழ் சமூகத்தில் கைம்பெண்களின் நிலை காலத்திற்குக் காலம் மாறுபட்டு வந்தாலும், இலக்கியங்கள் அவர்களின் வாழ்வியல் அனுபவங்களைப் பதிவு செய்யும் முக்கிய ஆவணங்களாக விளங்குகின்றன. எனவே, 'கைம்பெண்' என்பது கணவனை இழந்த பெண் என்ற அடிப்படைப் பொருளைக் கொண்டதோடு, தமிழ் சமூக வரலாறு, பண்பாடு மற்றும் பெண்களின் வாழ்வியல் அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தும் முக்கியமான சொல்லாகவும் கருதப்படுகிறது.

கைம்பெண்டிற்கு வழங்கப்பட்ட பெயர்கள்

“கைம்பெண்” என்பது கணவனை இழந்த பெண்ணைக் குறிக்கும். தமிழ்ச் சமூகத்தில் கைம்பெண் என்ற அடையாளம் ஒரு தனித்துவமான சமூக நிலையை உருவாக்கியது. மேலும் கணவனை இழந்த பெண்களை,

- ஆளில் பெண்டிர் (நற், 353)
- கழிகல மகளிர் (புறம், 280)
- பருத்திப் பெண்டிர் (புறம், 125)
- தொடிகழி மகளிர் (வளையல் இழந்த பெண்கள்) (புறம், 238)
- கைம்மை (புறம், 125, 216)
- படிவ மகளிர் (நற், 273)
- உயவற் மகளிர் (புறம், 246)

என்ற பெயர்களில் சங்க இலக்கியங்கள் வழங்கியுள்ளமை மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும்.

சங்க இலக்கியங்களில் கைம்பெண்ணின் நிலை

தமிழ் இலக்கியங்களில் கைம்பெண் (கணவனை இழந்த பெண்) குறித்த நிலை, காலம் தோறும் மாறுபட்ட நிலையில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. சங்க காலத்தில் கைம்மை நோன்பு போன்ற கடுமையான பழக்க வழக்கங்கள் இருந்தன. கணவனை இழந்த பின்னரும் கற்பு நெறியிலிருந்து சிறிதும் வழுவாமல், மனஅமைதியுடன் அறவழியில் வாழவேண்டும் என்பது அக்கால சமூகத்தின் முதன்மையான அறமாக இருந்தது. அந்த வகையில்,

“கலம்செய் கோவே: கலம்செய் கோவே
அச்சடைச் சாகாட்டு ஆரம் பொருந்திய
சிறுவெண் பல்லி போலத் தன்னொடு
சுரம்பல வந்த எமக்கும் அருளி,
அகலிது ஆக வனைமோ

நனந்தலை மூதூர்க் கலம்செய் கோவே!”¹

ஊருக்கெல்லாம் பிணம் புதைக்கும் தாழி செய்து தரும் கோமகனே, என் காதலனுக்கு புதைதாழி செய்கிறாய். பாணை செய்யும் உன் சக்கரத்தில் ஒட்டிக்கொண்டுள்ள சிறிய வெண்ணிறப் பல்லி சக்கரம் சுழலுமிடமெல்லாம் செல்லுமல்லவா? அதுபோல என் காதலன் காட்டில் செல்லுமிடமெல்லாம் அவனோடு ஒட்டிக்கொண்டு நானும் சென்றேனே. ஆவன் இறந்த பின்னர்

அவனை இட்டுப் புதைக்கும் தாழியில் என்னையும் இட வேண்டும். இருவரையும் இடும் அளவுக்கு அகலமுள்ளதாக பிணத்தாழி செய்வாயாக.

ஒல்லையூர் மன்னன் பூதப்பாண்டியன் இறந்தபின் பட்டத்தரசி பெருங்கோப்பெண்டுவை அரசுகட்டில் ஏறும்படி அமைச்சர்கள் கூறியதை மறுத்து கணவனுடன் உடன்கட்டை ஏறினாள். அப்பொழுது அவர் பாடிய பாடல்,

“பல்சான் றீரே! பல்சான் றீரே!

சேல்கனச் சொல்லாது ஒழிகென விலக்கும்
போல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் றீரே
துணிவர்க் கொடுங்கோய் வான் போழ்ந்தட்ட
காழ்போல் நல்வினார் நறுசெய் தீண்டாது
அடைகிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளென் சாரிதொரு புளிப்பெய்து அட்ட
வேளை வெத்தை வச்சி ஆகப்
பறற்பெய் பள்ளிப் பாயின்றி வழியும்
உயவற் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ
பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம்
நுமக்கு அரிது ஆகுக தில்ல எமக்குளம்
பெருந்தோள் கணவன் மாயந்தென அரும்பற”²

பெருங்கோப்பெண்டு தன் கணவனை எரிக்க மூட்டிய தீயில் தானும் விழுந்து சாகச்செல்லும்போது சான்றோர்தடுக்கின்றனர். அவர்களிடம் அரசி கூறுகிறாள் பல்லாற்றானும்; பண்பில் மேம்பட்ட சான்றவர்களே! போகாதே என்று சொல்லி என் கணவனுடன் நான் செல்வதைச் சூழ்ந்துகொண்டு தடுக்கும் பொல்லாத சான்றோரே! அரிந்த வெள்ளரிக்காய் விதை போல் தோன்றும் நெய் சேர்க்காமல், இலையில் கைப்பிடி அளவு அரிசியில் வெள்ளை-எள் சாந்தம் சேர்த்துப் புளி ஊற்றி வெந்த சோற்றை மட்டும் உண்டுகொண்டும், பரப்பிய பரல் கற்களைப் பாயாக்கிப் படுத்துக் கொண்டு வாழும் ‘உயவல் பெண்டிர்’ நான் இல்லை. எல்லாருக்கும் இடம் கொடுக்கும் பெருங்காட்டில் என் பெருந்தோளில் இன்பம் தந்த கணவன் மாய்ந்து எரியும் ஈமத்தீ உங்களுக்கு நெருங்குவதற்கு அரிதாக இருக்கட்டும். எனக்கு அது அரும்பே இல்லாமல் முழுமையாக மலர்ந்திருக்கும் குளுமையான தாமரைப் பொய்கையும், ஈமத் தீயும் ஒன்றுதான்.

காப்பியங்களில் கைம்பெண்களின் நிலை

தமிழ் காப்பியங்களில் கைம்பெண்கள் என்போர் சமுதாயத்தின் விளிம்புநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டவர்களாகவும், அதேசமயம் தங்கள் வாழ்வியல் நெறிமுறைகள் மூலமாகவும், ஆன்மீக பலம் மூலமாகவும் தங்களை உயர்த்திக் கொண்டவர்களாகவும் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். மேலும், இக்காப்பியங்கள் அவை தோன்றிய காலத்தில் காணப்பட்ட பெண்களின் நிலையினை எடுத்துரைக்கின்றன.

மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் ஊரலர் உரைத்த காதையில் கணவனை இழந்த கைம்மை மகளிர்நிலை பற்றிய செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. இப்பாடல் கைம்பெண்ணின் துயரத்தை மட்டமல்லாது, சங்ககாலச் சமூகத்தில் பெண்ணின் வாழ்க்கை எவ்வாறு கணவனை மையமாகக் கொண்டு அமைந்திருந்தது என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

“காதலர் இறப்பின் கனை எரி பொத்தி

ஊது உலைக் குருகின் உயிர்த்து அகத்து அடங்காது

இன் உயிர்சுயார்ஆயின்

நல்நீர்ப் புகாஅர்ஆயின் அன்பரோடு

உடன் உறை வாழ்க்கைக்கு நேற்று உடம்பு அடுவர்

பத்தினிப் பெண்டிர் பரப்புநீர் ஞாலத்து”3

கணவனைப் பிரிந்த பெண்ணின் மனத்துயரம் வெளியில் அமைதியாகத் தோன்றினாலும் உள்ளத்தில் கொதிக்கும் துயரம் அவளை வாட்டுகிறது. அந்த வேதனை அவளுடைய உயிரையே உருக்கிவிடும் அளவிற்கு மிகுந்ததாகும். அந்தத் துயரத்தைத் தாங்க முடியாத பெண்கள் கணவனின் சிதையில் தீப்புருவதற்குக்கூட தயங்கமாட்டார்கள். அவ்வாறு தீப்புருவதை விரும்பாத பெண்கள் கணவனின் நினைவோடு தவ வாழ்க்கை வாழத்தொடங்கினர்.

சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி, கோவலன் கொல்லப்பட்ட பின்னர் கணவனை இழந்த பெண்ணாகத் துயருற்று புலம்பும் பகுதிகளில் கைம்பெண்ணின் அவலநிலை வெளிப்படுகிறது. குறிப்பாக மதுரைக்காண்டம் - துன்பமாலை பகுதியில் கண்ணகியின் புலம்பல்கள் இதற்குச் சான்றாக அமைகின்றன.

“பெண்டிரும் உண்டுகொல்?

சான்றோரும் உண்டுகொல்?

தெய்வமும் உண்டுகொல்?”4

கணவனை அநியாயமாக இழந்த கண்ணகி, “இந்த உலகத்தில் நீதியுள்ள பெண்களும் உள்ளனரா? தெய்வமும் உள்ளதா? என்று வேதனையுள் கேட்கிறாள். இவ்வரிகள் கணவனை இழந்த மனைவியின் மனஉளைச்சலையும், சமூக நீதியின் மீதான அவளது ஏக்கத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது. மேலும் இப்பாடலில் கைம்பெண்ணின் மனநிலை, தனிமைத்துயரம், சமூகத்தில் அவள் எதிர்கொள்ளும் பாதுகாப்பின்மை ஆகியவை வெளிப்படுகின்றன. கண்ணகியின் கைம்பெண் நிலை தனிப்பட்ட துயரமாக மட்டுமல்லாமல், சமூக நீதிக்கான குரலாகவும் அமைகிறது. கணவனை இழந்த பெண் பலவீனமானவள் என்ற சமூக விதியை உடைத்து, அநீதிக்கு எதிராகத் தன் கற்பின் ஆற்றலால் மதுரையை எரித்த புரட்சிப் பெண்ணாகக் காட்டப்படுகிறார்.

இக்கால இலக்கியங்களில் கைம்பெண்களின் நிலை

இக்கால இலக்கியங்கள் நாவல், கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை எனப் பல பரிமாண வளர்ச்சி நிலைகளை அடைந்துள்ளது. மேலும் இக்கால இலக்கியங்களில் கைம்பெண்களின் நிலை என்பது, பழங்கால சமூகக் கட்டுப்பாடுகளில் இருந்து மீண்டு, புதிய மறுமலர்ச்சியை நோக்கி நகரும் யதார்த்த வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கிறது.

கணவனை இழந்த பெண்களைத் தீய சகுனமாகப் பார்ப்பது, குடும்ப மற்றும் சுப நிகழ்ச்சிகளில் ஒதுக்கி வைப்பது போன்ற மூடநம்பிக்கை சார்ந்த பழக்கங்களை இக்கால இலக்கியங்கள் கடுமையாகச் சாடுகின்றன. கணவனை இழந்ததன் மூலம் ஏற்படும் பேரிழப்பு, தனிமை மற்றும் சமூகத்தால் எதிர்கொள்ளப்படும் மன உளைச்சல்கள் இக்காலக் கவிதைகளிலும் புதினங்களிலும் யதார்த்தமாகப் பேசப்படுகின்றன. அந்த வகையில் சு.தமிழ்செல்வி அவர்கள் எழுதிய “அளம்” என்ற நாவலில் கைம்பெண்களின் அவலநிலை பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது. “புதுசா வாங்குன அளம். மோதமோத உப்புவேல செய்யப் போறிய நா எதுக்கு மின்னாடி வந்து நிக்கணுமுன்னுதாங் என்றாள்.”5 மேற்கண்ட வரிகள் அளம் நாவலில் குறிப்பிடும் வடிவாம்பாள் என்ற கதாப்பாத்திரத்தின் மனநிலையை உணர்த்துகிறது.

திருமணமான மூன்று மாதத்தில் வடிவாம்பாள் விதவையாகிறாள். சில மாதங்கள் சென்றபின் இரண்டாவது திருமணம் செய்கிறாள் மீண்டும் விதவை ஆகிறாள். இறுதியில் தனக்காக வாழ்த்தொடங்குகிறாள். வடிவாம்பாளின், தாய் சுந்தராம்பாள் வாங்கிய சொந்த அளம் அந்த அளத்தில் புதியதாய் வேலையைத் தொடங்குவதற்குமுன் விதவையாக இருக்கும் நான் வந்து நிற்பதா? என்ற வரி, எந்த காரியத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன்பாகவும் கைம்பெண்ணைப் பார்த்தால் அபசகுணம் என்ற நிலை இருந்திருப்பதை அறியமுடிகிறது.

“எனை மணந்தார்இறந்தார்என் குற்றமல்ல

இறந்தவுடன் மங்கலநாண், நல்லாடைகள்,

புனைமலர் குங்குமம் அணிகள் போனதுண்டு

பொன்னுடலும் இன்னுயிரும் போனதுண்டா?”6

என்பதிலிருந்து கணவன் இறந்தபின்பு பெண்களின் வாழ்க்கை முறையைப் பற்றி அறிய முடிகிறது. கணவன் இறந்துவிட்டதற்காக, சமூகத்தின் பழமையான மற்றும் கொடுமையான விதிகளால் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை கைவிடப்படுவதையும், அதற்கு அந்தப்பெண் எந்த வகையிலும் பொறுப்பல்ல என்பதையும் இப்பாடல் வரிகள் உணர்த்துகிறது. கணவனை இழந்தபின்பு ஒரு பெண் மங்கல அணிகள் அணியக்கூடாது, நல்ல ஆடைகள் அணியக்கூடாது, மலர்கள் சூடக்கூடாது, ஒப்பனை செய்துகொள்ளக்கூடாது என்ற வரன்முறைகள் இருந்திருப்பதை பாரதிதாசன் கவிதை வரிகள் மூலம் அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

முடிவுரை

கணவன் இறந்த பிறகு பெண்கள் வாழும்நெறி கடுமையான விதிகளுக்கு உட்பட்டதாய் இருந்திருப்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆண்களுக்கு சமமான ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தாலும் கணவனை இழந்தபிறகு கைம்மை நோன்பு என்ற பெயரால் பல கொடுமைகளை அனுபவித்திருக்கின்றனர். சங்ககால பெண்கள் கைம்மைநோன்பு இருப்பதைவிட உடன்கட்டை ஏறுதலே மேல் என்றெண்ணி உயிரை மாய்த்துக்கொண்டனர். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற

காப்பியங்களிலும் பெண்ணின் கைம்மைத்துயர் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், இக்கால இலக்கியங்களான நாவல்களிலும் கைம்பெண்களின் வாழ்க்கைப் பின்னணி பற்றி அறியமுடிகிறது. பாரதிதாசன் கவிதைகளிலும் கைம்பெண்களின் வாழ்க்கைமுறை பற்றி பேசப்பட்டுள்ளது. அதேசமயம் கைம்பெண் மறுமணம் பற்றியும் பேசப்படுகிறது. குணவனை இழந்த பெண்கள் மறுமணம்செய்து கொண்டால் இந்த கைம்மைத்துயர் மாறும் என்பதை அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. புலியூர்க்கேசிகன், புறநானூறு மூலமும் உரையும் - பா.எண்-256, ப.261
2. புலியூர்க்கேசிகன், புறநானூறு மூலமும் உரையும் - பா.எண்-246, ப.253
3. மணிமேகலை (ஊர்அலர் உரைத்த காதை) - பா.எண்-2, 42-48 ப.4
4. சிலப்பதிகாரம் (ஊர்கூழ் வரி) - (51-59)
5. சு.தமிழ்செல்வி, அளம் - ப.228
6. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், தொகுதி-1 - ப.73-74

துணைநூற்பட்டியல்

1. சாமிநாதையர், உ.வே. (பதிப்பு), சிலப்பதிகாரம், கமர்சியல் அச்சுக்கூடம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு - 1920,
2. தமிழ்செல்வி, சு., அளம், நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050, ஆறாம் பதிப்பு ஆகஸ்ட்- 2023,
3. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள்(நான்கு தொகுதிகள்), பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை, 1982.
4. புலியூர்க் கேசிகன்(உ.ஆ), புறநானூறு, சாரதா பதிப்பகம், சாந்தி அடுக்கம், சென்னை - 600 014, டிசம்பர் 2010